

sterne, skulle ideligen og ved enhver given Leilighed advare Almuen om det Uheld, de paa-
 drage sig, der overlade sig til saadanne uvi-
 dende Quaksalvere". Det er altsaa ikke alene
 alle de Embedsmænd, der have anbefalet denne
 Mand, der ere straffhyldige, men det er især
 Præsten; thi iblandt alle Embedsmænd have
 især Præsterne den Forpligtelse, at de skulle
 advare Folk imod at søge disse Quaksalvere,
 medens denne Præst, som jeg hæder, har raad-
 det til at søge en Quaksalver, om hvem han
 havde den Tro, at han kunde curere, ligesom
 det jo ogsaa viste sig, at han kunde bringe
 Hjælp og Helbredelse der, hvor de autoriserede
 Lægers Videnskab kom tilkort. Den høitærede
 Minister har søgt at nedstemme Fordringerne
 til en Forandring i Quaksalverilovgivningen
 ved at henvise til Englands, Frankrigs og Nor-
 ges Exempel. Nu er Tilstanden i England
 jo den, at medens man der har havt fuld
 Frihed, albeles nindstrænket Frihed i saa
 Henseende, saa er man der nutiltdags til-
 fands at gjøre nogle smaa Indstrækninger;
 men selv om man faaer de Indstrækninger
 gjennemførte, som man der vil sætte igjennem,
 har man dog en Tilstand, der vil være over-
 ordentlig mere fri, end naar vi faaer det gjen-
 nemført, som jeg for mit Vedkommende kunde
 ønske. Og hvad Tilstanden i Frankrig og
 Norge angaaer, saa er det jo bekjendt nok, at
 den Deel af Befolkningen, som dominerer
 Statsstyrelsen i disse Lande, har, om end paa
 en anden Maade, den samme Opfattelse af sin
 Forpligtelse til at være den store Befolknings
 Formynder, som de absolutistiske Konger i sin
 Tid havde hertillands. Tilstanden i Frankrig
 og Norge er jo saaledes, at de Styrende i
 begge disse Lande paa ingen Maade kunne
 faaer i deres Hoved, at det gaaer an at lade
 Befolkningens enkelte Medlemmer raade over
 deres egne Legemers Helbredelse. Skulde vi
 altsaa tage noget Hensyn til disse Lande, skulde
 det være det Hensyn, at vi kunde gaae ikke
 saa lidt videre end begge disse to Lande, thi
 ifølge vor Samfundstilstand, som i alle saa-
 danne Retninger er meget friere end enten
 Frankrigs eller Norges, maatte man vente, at
 en Forandring i disse Forhold hos os maatte
 føre langt videre end f. Ex. i Norge. Der

er dog ikke nogen besynderligere Bestem-
 melse, naar det gjælder om at betrygge Be-
 folkningen, end den, som den ærede Minister
 anførte fra Norge, at ingen Mand maa ind-
 lade sig paa at curere en Sygdom, som han
 muligviis kan curere, medmindre han har boet
 3 Aar i Landet. Det, at han har boet der i
 3 Aar, gjør ham dog ikke mere stiftet til at
 curere den Syge, end naar han har boet der
 i kortere Tid. Vil man træffe Bestemmelser,
 som gjøre Indstrækninger i saa Henseende,
 maae de i alt Fald ikke gaae ud paa
 Andet, end om muligt at sikke de Syge
 og ikke paa at sikke de Folk, som have
 Privilegium paa udelukkende at leve af de
 Syge, nemlig de autoriserede Læger; men de
 Bestemmelser, som den ærede Minister nævnte
 fra Norge, synes mere at gaae ud paa at be-
 trygge Lægerne, end paa at betrygge de Syge,
 og da navnlig den Bestemmelse, jeg omtalte
 om de 3 Aars Ophold i Norge. Da der na-
 turligviis ikke er Andet at opnaa ved en Fore-
 spørgsel af denne Natur, end hvad der allerede
 er opnaaet, og for hvilket jeg gjentager min
 Tak til den høitærede Minister — han sagde
 nemlig, at Sagen var under Overveielse i
 Ministeriet — skal jeg ikke længer opholde
 Thinget.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg vil tillade mig at henlede Opmærk-
 somheden paa, at Bestemmelsen om Ind-
 strækninger ligeoverfor Fremmede maastee
 netop er en af de allerbedste af dem, der ere
 foreslaaede, thi det, man maastee meest har at
 risikere i disse Forhold, er efter min Mening,
 at de saakaldte Charlataner reise omkring i
 Landet og lokke Pengene af Folks Lomme.
 Det er ganske vist, at man med Sandhed kan
 sige om en Charlatan, at han ikke er agtet i
 sit eget Fædreland, og at han derfor har større
 Chance for at gjøre Affaire, naar han gaaer
 til et fremmed Land. Jeg troer derfor, at
 dette er en Bestemmelse, som, hvad man end
 vil sige om de andre Bestemmelser, maa anses
 for meget hensigtsmæssig. Jeg skal ikke mod-
 sige den ærede Forespørgger i, at Forholdene i
 England, saaledes som de nu ere, ere friere
 end i Norge, men paa den anden Side er det